

Arrest

nr. 159 771 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X te vorderen van de beslissing van de burgemeester van 16 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met referthenummer X

Gelet op de beschikking van 25 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch minderjarig kind.

1.2 Op 16 april 2015 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen (hierna: de burgemeester) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 2 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/01/2015 werd ingediend door:

*(...) Nationaliteit: Marokko (...)
om volgende reden geweigerd:*

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie. Uit de woonstcontrole blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

1.3 Op 27 mei 2015 wordt het kind van de verzoekende partij in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, meerderjarig.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 11 augustus 2015 per aangetekend schrijven van het verzoekschrift in kennis werd gesteld en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting van 26 november 2015 bevestigt de verwerende partij dat zij noch een nota met opmerkingen noch het administratief dossier heeft ingediend.

Ter terechtzitting van 26 november 2015 stelt de verzoekende partij dat, gezien er geen nota met opmerkingen en administratief dossier is en de Raad enkel het verzoekschrift als basis heeft, haar vordering terecht is. Zij meent dat het een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel als de vordering toch verworpen zou worden, gelijke regels moeten op gelijke situaties worden toegepast.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat voormeld artikel 39/81, tweede lid slechts de mogelijkheid en geen verplichting tot het indienen van een nota met opmerkingen voorziet. Zodoende worden in de wet ook geen sancties voorzien wanneer een verwerende partij nalaat zulke nota in te dienen. Verder wijst de Raad erop dat artikel 39/59, § 1, eerste lid luidt als volgt: "Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn." Zodoende vloeit ook uit het niet-indienen van een administratief dossier niet voort dat de Raad de vordering van de verzoekende partij automatisch dient in te willigen en de bestreden beslissing te vernietigen. Zoals verder zal blijken, volstaan *in casu* het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken om het beroep te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

3.1.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

3.1.2 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 16 januari 2015 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, met name als bloedverwant in opgaande lijn van een op dat moment minderjarige Belg, *in casu* haar dochter.

Op 16 april 2015 neemt de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Op 27 mei 2015 – zo geeft de verzoekende partij zelf aan in haar verzoekschrift – wordt de betrokken dochter meerderjarig. Ter terechtzitting van 26 november 2015 betwist de verzoekende partij niet dat haar dochter thans meerderjarig is.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Overeenkomstig voornoemde bepalingen kan aan de ouder van een meerderjarige Belg dan ook geen verblijfstitel in het kader van gezinshereniging worden verleend. Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dienen de voormelde artikelen 40bis en 40ter te worden toegepast, waarbij slechts kan worden vastgesteld dat een gezinshereniging van de verzoekende partij met haar thans meerderjarige Belgische dochter onmogelijk is geworden. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Ter terechtzitting van 26 november 2015 stelt de verzoekende partij dat zij wel belang heeft, daar men zich moet stellen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De verzoekende partij laat echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat de burgemeester, wanneer hij na een eventuele vernietiging de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw dient te beoordelen, zich bij deze beoordeling op het ogenblik van het indienen van de aanvraag zou moeten stellen, en niet op het ogenblik van het uitvoeren van voormelde beoordeling. Zodoende kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de burgemeester, ondanks het feit dat de dochter van de verzoekende partij thans meerderjarig is geworden, zou moeten, mogen of kunnen uitgaan van de thans niet meer geldende situatie van minderjarigheid van de betrokken dochter. Met dit betoog toont de verzoekende

partij dan ook niet aan alsnog een actueel belang te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1.3 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, bij gebrek aan het rechte vereiste actuele belang, onontvankelijk is.

3.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiertegen geen middelen ontwikkelt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij weliswaar de schending aan van een aantal bepalingen, maar uit de uiteenzetting blijkt dat deze slechts betrokken is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij laat echter na aan te geven op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten de door haar opgeworpen bepalingen zou schenden. Hierbij kan worden opgemerkt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel gericht tegen voormeld bevel te distilleren. Het verzoekschrift bevat met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten betreft dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, en is in deze mate derhalve onontvankelijk.

3.2.2 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

3.3 Het beroep tot nietigverklaring is in zijn geheel onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE